

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Instituto do Cinema e do Audiovisual IP/NOWO Communications SA

(Sprawa C-411/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 56 TFUE – Swobodne świadczenie usług – Usługi tworzenia i produkcji utworów kinematograficznych i audiowizualnych – Operatorzy świadczący abonamentowe usługi telewizyjne – Opłata abonamentowa należna od operatorów świadczących abonamentowe usługi telewizyjne – Przeznaczenie dochodów z opłaty – Ograniczenie – Zbyt niepewne lub zbyt pośrednie skutki]

(2022/C 472/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto do Cinema e do Audiovisual IP

Strona pozwana: NOWO Communications SA

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym wprowadzającym opłatę służącą finansowaniu promocji i rozpowszechniania utworów kinematograficznych i audiowizualnych, w razie gdy jej ewentualne skutki wywierane na swobodne świadczenie usług produkcji takich utworów są zbyt niepewne i zbyt pośrednie, by stanowić ograniczenie w rozumieniu tego postanowienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 452 z 8.11.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 27 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Orthomol pharmazeutische Vertriebs GmbH/Verband Sozialer Wettbewerb eV

(Sprawa C-418/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Bezpieczeństwo żywności – Środki spożywcze – Rozporządzenie (UE) nr 609/2013 – Artykuł 2 ust. 2 lit. g) – Rozporządzenie delegowane (UE) 2016/128 – Żywność specjalnego przeznaczenia medycznego – Inne uzasadnione medycznie wymagania żywieniowe – Żywność przynosząca pacjentowi ogólną korzyść – Odróżnienie od produktów leczniczych]

(2022/C 472/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Orthomol pharmazeutische Vertriebs GmbH

Druga strona postępowania: Verband Sozialer Wettbewerb eV

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczony dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009, a w szczególności pojęcie „innych uzasadnionych medycznie wymagań żywieniowych”,

należy interpretować w ten sposób, że:

dany produkt stanowi żywność specjalnego przeznaczenia medycznego, jeżeli z powodu choroby występują zwiększone lub szczególne wymagania żywieniowe, które mają być zaspokojone przez daną żywność, w związku z czym do celów takiej kwalifikacji nie wystarczy, że pacjent, spożywając tę żywność, odniesie z tego ogólną korzyść, ponieważ zawarte w niej substancje przeciwdziałają zaburzeniu lub łagodzą jego objawy.

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad – Nesebar – Bułgaria) – „S. V.” OOD/E. Ts. D.

(Sprawa C-485/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „przedsiębiorcy” – Osoba fizyczna będąca właścicielem lokalu mieszkalnego w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej – Różne rodzaje stosunków prawnych dotyczących zarządu i utrzymania tej nieruchomości – Przewidziane ustawą państwa członkowskiego odmienne traktowanie ze względu na status konsumenta, różniący współwłaścicieli, którzy zawarli indywidualne umowy o zarząd i utrzymanie części wspólnej takiej nieruchomości, i współwłaścicieli, którzy nie zawarli takich umów]

(2022/C 472/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad – Nesebar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „S. V.” OOD

Strona pozwana: E. Ts. D.

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) i c) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

- osobę fizyczną będącą właścicielem lokalu mieszkalnego w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej należy uznać za „konsumenta” w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli zawiera ona umowę z zarządcą nieruchomości w celu powierzenia mu zarządu i utrzymania części wspólnych tego budynku, pod warunkiem że nie używa ona tego lokalu mieszkalnego do celów związanych wyłącznie z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Okoliczność, że część usług świadczonych przez zarządcę nieruchomości na podstawie tej umowy wynika z konieczności przestrzegania przewidzianych w ustawie krajowej szczególnych wymogów w dziedzinie bezpieczeństwa i zagospodarowania przestrzennego, nie może wykluczyć wspomnianej umowy z zakresu stosowania rzeczony dyrektywy,